

være ganske enkelte Tilfælde, hvor de Vedkommende ikke have tilstrækkelig Kundskab derom. Skulde imidlertid Klageren savne saadan Kundskab, kan han heller ikke vide, i hvilket Sogn de Vedkommende boe, som mulig endvidere kunne være berettigede til at benytte Veien, og han veed altsaa heller ikke, i hvilke Sogne han skal lade denne Beskjendtgjørelse ssee ved Kirkestævne; man er altsaa som Følge heraf udsat for, at i et enkelt Tilfælde Noget kan blive glemt. Dette anseer jeg imidlertid ikke for nogen Ulykke, thi bliver Saadant oplyst ved Forretningen, maa Klageren tage Skade for Hjemgjæld, fordi han ikke har sørget for en fuldstændig Tilgivelse, og han maa da foranstalte en ny Indkaldelse; bliver det ikke oplyst ved Forretningen, afgjør Sogneforstanderskabet Sagen mellem dem, der ere mødte; men ved den Bestemmelse, der saaledes maatte blive tagen, kan naturligviis ikke Den have tabt sin Ret; der, som det senere viser sig, ikke har været tilfagt og ikke har kjendt eller vidst nogen Besked om Sagen. Jeg troer derfor ikke, at der i denne Henseende er grundet Anrsag til at gjøre Forandring i Lovforslaget, eller at man, isald det ssee, derved opnaaer det, som man egentlig tilsigter. — Det Forslag, der er stillet under Nr. 1 til § 3, og som gaaer ud paa, at det skal hedde, at der tilføres Protokollen „det Væsentlige af de øvrige Forhandlinger“, forekommer mig ogsaa at være aldeles unødvendigt. Der staaer udtrykkelig i § 3, at Tilførslen til Protokollen om det Passerede skal ssee „saa nøiagtigt som muligt“, og dette forekommer mig viser tilstrækkeligt, at det ikke er ethvert Ord eller enhver ubetydelig Ting, der passerer, der skal tilføres. Jeg troer derfor heller ikke, at der af denne Grund kan være tilstrækkelig Anledning til at afvige fra Lovforslaget. — Hvad angaaer det følgende Forslag til samme Paragraph, hvorefter det ikke skal være „Udvalget“, men „dem, der have afholdt Forretningen“, der skulle underskrive Protokollen, da sigter det til det mulige Tilfælde, at et Sogneforstanderskab skulde finde sig foranlediget til in pleno at møde paa Aastedet, i hvilket Tilfælde man finder det upassende, at der staaer, at „Udvalget“ skal underskrive, da der saa ikke er noget Udvalg; men det fore-

kommer mig dog, at naar Sogneforstanderskabet møder in pleno istedetfor det et Udvalg, kan der ikke være mindste Tvivl om, at det da er Sogneforstanderskabet selv, der skal underskrive Protokollen. — Udvalget har dernæst under Nr. 3 foreslaaet, at, naar der staaer i sidste Punktum af § 3, at Kjendelsen i fornødent Fald skal forkyndes for alle de Paagjældende, skulle Ordene „i fornødent Fald“ udgaae. Man har meent, at „i fornødent Fald“ skulde betyde, forsaavidt de Vedkommende ikke have været tilkaldte, eller ikke have været tilstede ved Kjendelsens Afgivelse; men det er aldeles ikke Tilfældet. Ordene „i fornødent Fald“ ere satte med velberaad Hu, fordi man har anseet det for urigtigt at paalægge den vedkommende Klager at forkynde Kjendelsen, naar der ikke var nogen Grund dertil. Der som En har klaget til Sogneforstanderskabet for at faae en Bøe istandsat, men dette kjender, at Veien ikke skal istandsættes, skal han da nødes til at forkynde denne Kjendelse for alle de Paagjældende? Dette synes virkelig overflødig. Naar der derfor staaer „i fornødent Fald“, vil dette kun sige, at naar han vil have, at de Vedkommende skulle foretage Noget i Anledning af Sagen, skal han forkynde dem Kjendelsen; hvor dette derimod ikke kan ssee, er der aldeles ingen Grund for ham til at gjøre det. Jeg mener derfor, at det vilde være aldeles urigtigt at lade dette Tillæg „i fornødent Fald“ udgaae, og ligeledes, at det vilde være overflødig at tilføie: „forsaavidt de Paagjældende ikke have været tilstede ved Kjendelsens Afgivelse og der modtaget Forkyndelse“. — Under Nr. 4 til samme Paragraph er der foreslaaet, at naar over Halvdelen af en Communalbestyrelses Medlemmer skulde være saaledes interesserede i Sagen, at de ikke kunne deeltage i dens Paakjendelse, bliver den at henvisse til en af de nærmest omværende Communalbestyrelser. Jeg maa være ganske enig med en æret Taler (Thalbitzer), at det vilde være aldeles urimeligt, naar der f. Ex. var tre af Communalbestyrelsens Medlemmer tilbage, som ikke vare interesserede i Sagen, da at skulle tyie til et andet Sogneforstanderskab. Naar derimod Lovforslaget forbliver uforandret, er det en Selvfølge, at